

man kunne leve dengang, når man var eventyrer og havde råd til at tilfredsstille sine tilbøjeligheder.

Af politisk stof er der ikke meget i bogen og vel slet ikke noget, som ikke er kendt. Samlet giver bogen imidlertid en god karakteristik af Dinnesen, og det berettiger til fulde det lille skrift.

Vagn Dybdahl

Holger Munk: *Farø. En landbrugskulturhistorisk studie af liv og arbejde på en bondegård i tidehvervet omkring 1870*. (Udgivet af Holger Munk, 1971).

Farø er en ganske lille ø i farvandet mellem Sjælland og Falster, og bogen er en kærlighedserklæring til denne danske idyl, som også læseren kommer til at holde af (og grue for at motorvejsplaner skal destruere). Grundlaget for bogen er en dagbog eller vel snarere arbejdsbog ført 1868–75 af bondekarlen Lars Munk, dog kun i mindre grad ordret gengivet, det meste er genfortælling og kommentar ved udgiveren. Vi får et udmærket indtryk af arbejdet på en bondegård lige før maskiner, andelsbevægelse m. v. vendte op og ned på så meget. Man ser bogstavelig talt for sig de brede, stærke arbejdshænder, som er i næsten ubrudt aktivitet, fra tidlig morgen til sildig aften, helleg og søgn.

Hvilken flid og hvilken arbejdsglæde!

Bogen om Farø er et sjældent smukt stykke hjemstavns- og kulturhistorie. De mange herlige tegninger af Johannes Larsen, som udgiveren har kunnet låne fra »De danskes Øer«, gør den simpelthen til en bibliofil oplevelse.

Paul G. Ørberg

G. Langkau: *Die deutsche Sektion in Paris*. International Review of Social History vol. XVII (1972), parts 1–2 »1871 – Jalons pour une histoire de la Commune de Paris (...)«, pp. 103–150. – 1871, Jalons pour une histoire de la Commune de Paris, préparé sous la direction de Jaques Rougerie avec la collaboration de Tristan Haan, Georges Haupt et Miklos Molnar, Assen. (Van Gorcum, 1972).

Götz Langkau, videnskabelig medarbejder ved International Institut voor Social Geschiedenes i Amsterdam, beskriver på knap 40 sider (plus 12 sider med dokumenter fra IISG's arkiver) den parisisk-tyske sektionens tilblivelse og skæbne i årene 1865 til 1870.

Afhandlingen er særdeles interessant, ikke kun fordi den beskriver en »glemt« sektion, som dog var den kreds, i hvilken Leo Frankel, Kommunens senere arbejdsminister, virkede, men i særdeleshed fordi denne tyske sektion blev ledet og præget af danskeren Nils Lorents Petersen, som den dansksprogede litteratur næsten ikke kender. Ikke uden grund behandler Langkau danskeren, som om han talte om en dansk-født, tysk buntmagersvend ved navn N. L. Petersen: siden 1840 havde danskeren været borte fra sit hjemland, mest blandt tyske arbejdere, der inspirerede ham med socialistiske ideer; han havde, for at sige det med Langkaus træffende ord, »gleichsam als Monument der Kontinuität wohl an allen Organisationen deutscher Arbeiter seit Weitling teilgenommen« (s. 106). Alt dette førte vel til en udpræget praktisk internationalisme i Petersens arbejde blandt de tyske svende og arbejdere i Paris. Grunden til den tyske sektion lagdes ifølge Langkau i